

ciipielle Grunde, som bevirkede, at den vedkommende overordnede Instans ønskede at trække Afgørelsen op til sig.

Jeg skal nævne et andet Eksempel. Hvis en Station ønsker at faa en Telefon flyttet eller blot ønsker en længere Lednings- traad eller ønsker et Vægapparat ombyttet med et Bordapparat, ja saa vil naturligvis ærede Medlemmer sige: Det er jo let gjort, man kan blot slaa op i Telefonbogens Vejledning og se, hvorledes man skal rekvirere det; men saa let gaar det ikke ved Statsbanerne. Det kan en Stationsforstander ikke gøre. Man mener vel sagtens, at han saa vilde gaa hen og flytte Telefonapparater hver anden Dag. Det kan ikke en Gang Sektionen gøre, ikke en Gang Trafiktjenesten, nej, det er henvist til et særligt Kontor, der hedder Signalinspektørens Kontor. Og hvorfor er det henvist til ham? Jo, fordi han har med Statsbanernes Telegraf, Telefon og Sporskifter i al Almindelighed at gøre, og dette at faa flyttet en Telefon anses for at være en saadan teknisk Begivenhed, at Statsbanernes tekniske sagkyndige maa til for at udstede en Rekvistion til Københavns Telefonselskab.

Jeg kan nævne et Eksempel paa, at ved et nødvendigt Hesteindkøb bevirkede den Omstændighed, at det varede saa overordentlig længe, inden Afgørelsen kunde træffes, at man maatte lade den paagældende Hest, som man havde paa Haanden, løbe og maatte betale en anden Hest under de stærkt stigende Priser adskillige Hundrede Kroner højere.

Jeg maa i Sandhedens Interesse oplyse, at undertiden kan det, at de højere Instanser har med saadanne Sager at gøre, ogsaa bevirke Besparelser for Statsbanerne. Jeg skal nævne et for nylig passeret Eksempel paa, at en Rengøringskones Tilbud om at overtage en Entreprise for 120 Kr. om Maaneden efter Behandling i Instanserne blev nedsat til — 119 Kr. 90 Øre.

Det sidste Eksempel er langt alvorligere og viser Centralisationen i dens uheldigste Form under den nye Ordning. Tidligere, altsaa før den nye Ordning, og indtil en Tid efter, at den var traadt i Kraft, var det saaledes, at naar der f. Eks. paa et Pakhus væltede en Kasse, eller det blev glemt at stemple et Fragtbrev eller efterveje et Fragtbrev, eller der paa et Kontor blev glemt et Fragtbrev, eller der ved Rangering blev foranlediget mindre Uheld, hvorved Materiel eller Gods blev beskadiget, gav den foresatte Stationsforstander eller Ekspeditionsforstander den Mand, som havde begaaet Fejlen, en Tilrettevisning; paa Ind-

beretningen, som medunderskrevet af den, som havde begaaet Fejlen, gav vedkommende Station en Paategning om, at Paatale havde fundet Sted, og dermed var Sagen færdig for Stationens Vedkommende. Efter den nye Ordning er der imidlertid udstedt en Ordre om, at ingen Sag, som udsendes fra Distriktet eller indberettes til Distriktet, under nogen Form maa gøres til Genstand for Paatale af andre end Distriktet. Nu kommer altsaa denne Indberetning enten højtideligt tilbage til Paatale, eller der udsendes fra Distriktet en særlig Skrivelse til vedkommende Synder, hvori hans Forseelse nøje er beskrevet, og hvori han faar tildelt en Advarsel, en Irettesættelse eller maaske en mindre Mulkt. Den højtærede Trafikminister brugte om en Vending af mig Ordet „Sprogblostm“. Hvis den højtærede Trafikminister samler paa den Slags Blomster, skal jeg forære Ministeren en lille Blomst fra en saadan Skrivelse. Det hedder dér bl. a. — den paagældende havde glemt at stemple et Fragtbrev —, efter at Forseelsen er nærmere beskrevet: For denne utilgivelige Fejl idømmes der Dem herved en Mulkt paa — 50 Øre! Man kan sige: Lille Aarsag, stor Virkning, eller: stor Aarsag, lille Virkning, alt efter som man betragter den forholdsvis lille Fejl, der benævnes som utilgivelig, eller man betragter Utilgiveligheden, der kan konverteres med 50 Øre. Selvfølgelig giver denne Ordning betydeligt mere Arbejde for Distriktet. Der skal formentlig skrives Koncept til saadanne Skrivelser, de skal maskinskrives, de skal registreres, journaliseres og arkiveres. Men ikke nok hermed. Hvem der har Ansvar for den Fejl, der er begaaet paa den paagældende Station, beror jo mange Gange paa lokale Bestemmelser, som selvfølgelig ikke kan være det paagældende Distrikt bekendte, og for at man i Distriktet altid skal kunne forme disse Skrivelser saaledes, at den begaaede Fejl er rigtigt og omhyggeligt beskrevet, maa Indberetningerne gøres saa meget vidtløftigere oplysende og forklarende end tidligere og somme Tider gaa flere Gange frem og tilbage mellem Distriktet og Stationen, inden Sagen klares for den, som skal paadømme den. Hvis dette ikke er forøget Skriveri, mere Vidtløftighed end nødvendigt, ved jeg ikke, hvad det er. Men Sagen har den anden Side, at der derved er frataget vedkommende Stationsforstander eller Ekspeditionsforstander en Myndighed til Paatale, hvilket vanskeliggør hele hans Arbejde, hele hans Tilsyn, hele hans Ansvar for Udførelsen. At Bestemmelsen om, at der ikke under nogen Form maa ske